

SENTÈNCIA 2001-27 DE 19 DE MAIG DE 2001

**SISTEMA FINANCER. AGRUPACIÓ DE BANCS ANDORRANS. Obligació de les entitats integrades en el sistema financer de mantenir reserves mínimes de fons propis. Llei d'ordenació del sistema financer de 27 de novembre de 1997. Llei de regulació de reserves en garantia de dipòsits i d'altres obligacions operacionals d'11 de maig de 1995. Formula de càlcul. Llei de regulació del capital social mínim de les entitats bancàries de dret andorrà, de 30 de juny de 1998. Exigibilitat del complement. Abast dels acords entre el Govern i les entitats bancàries. Retorn de les quantitats amb interessos legals.**

*Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià*

#### A N T E C E D E N T S   D E   F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, en la sentència núm. 83-2000, de 30 d'octubre de 2000, va desestimar les demandes acumulades interposades per B.M. S.A., B.I. S.A., B.P. S.A., B.C.A. S.A., B.A. S.A., B.R. S.A. i B.C. S.A. i va declarar que les resolucions del Govern de 14 d'abril de 1999 confirmant les de la Ministra de Finances de 30 de desembre de 1998 i les cartes del Director de l'INAF del 28 de desembre de 1998 són ajustades al Dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

Mitjançant els actes recorreguts s'ordenava, a cadascuna de les entitats citades, l'ingrés en un compte de l'INAF, amb valor a 31 de desembre de 1998, d'una suma en concepte de liquidació complementària per la repercussió dels coeficients bancaris de l'any 1998, que ascendia en conjunt a 1.724.676.000 ptes.

2.- Contra la sentència esmentada, les representacions processals de les entitats bancàries interposen recurs d'apel·lació, que ha tingut entrada en la Secretaria d'aquesta Sala el 10 de gener de 2001, sol·licitant la nul·litat de la liquidació del complement i el retorn de les quantitats amb els interessos corresponents.

3.- De l'anterior escrit, i un cop feta la designació del magistrat ponent, se n'ha donat trasllat a la representació del Govern, que l'ha contestat el 31 de gener de 2001, demanant la desestimació dels recursos i la confirmació de la sentència .

4.- La vista oral ha tingut lloc el dia 19 d'abril de 2001 i les parts han pogut fer les consideracions adients a llurs interessos, quedant les actuacions vistes per a deliberar i decidir.

#### F O N A M E N T S   D E   D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Per analitzar si els actes del Govern que han estat portats per les entitats bancàries a aquesta jurisdicció -i que la sentència del Tribunal de Batlles confirma- s'ajusten o no al Dret cal situar-los no solament en el marc legal previ i coetani al moment en que es van dictar sinó també en el dels acords existents entre aquelles i el Govern, la qual cosa obliga a puntualitzar quina és la situació fàctica i jurídica necessària per resoldre els recursos d'apel·lació.

La Llei d'ordenació del sistema financer, de 27 de novembre de 1993 imposa, a les entitats integrades en el sistema financer, determinades obligacions, entre les que destaca, pel que ara interessa, la de mantenir unes reserves mínimes de fons propis que han de ser dipositades a l'Institut Nacional Andorrà de Finances (INAF) en garantia de les seves obligacions operacionals (article 17). En desenvolupament d'aquest precepte, la Llei de regulació de reserves en garantia de dipòsits i d'altres obligacions operacionals a mantenir i dipositar per les entitats enquadrades en el sistema financer, d'11 de maig de 1995, estableix un límit màxim del 4 per cent del volum d'inversions per aquestes reserves, i la Disposició transitòria cinquena de la llei el concreta en l'1,25 per cent, sense perjudici que el Govern, previ informe de l'INAF i de la Comissió Superior de Finances, l'ajusti anualment en la mesura que sigui necessari per tal de mantenir estable el cost econòmic global anual per a les entitats bancàries.

En paral·lel -pocs dies abans- a la promulgació de la Llei d'11 de maig de 1995 i en previsió del que establia la Disposició transitòria cinquena esmentada, el Govern d'Andorra i l'Agrupació de Bancs Andorrans van formalitzar, mitjançant creuament de cartes, un acord sobre la fórmula de càlcul tant del cost de les reserves en garantia de dipòsits i d'altres obligacions operacionals com del coeficient d'inversions obligatòries. La fórmula de càlcul acordada, com s'especifica en la carta dirigida per l'Agrupació de Bancs Andorrans a la Ministra de Finances, de 19 de maig de 1995, "té com objecte assegurar al Govern un rendiment global de 3.250 milions de ptes. en cadascun dels exercicis 1995, 1996 i 1997 alhora que ha de permetre assegurar a les entitats bancàries el manteniment d'un cost estable de la mateixa quantia". Compte tinguda la davallada dels tipus d'interès en els anys 1996 i 1997, el Govern, per tal d'assegurar que el rendiment del sistema de reserves i coeficients pels exercicis d'aquests anys no fos inferior als 3.250 milions de ptes., va demanar a les entitats el pagament d'un complement, que les entitats bancàries van abonar.

La problemàtica en la que s'inscriu el present litigi deriva de que mentre les entitats bancàries consideren que el compromís al qual s'ha fet referència era fins l'any 1997 i no afectava el 1998, el Govern estima que la part de la Disposició transitòria cinquena de la Llei d'11 de maig de 1995 que salvaguarda l'estabilitat del cost econòmic global dels dipòsits és en vigor i per aquesta raó manté el dret a exigir el complement que havia exigit igualment en anys anteriors.

Arribats a aquest punt convé significar que el sistema dissenyat per la Disposició transitòria cinquena de la Llei d'11 de maig de 1995 estava abocat a

desaparèixer un cop s'hagi fet el desplegament normatiu de l'article 16 de la Llei d'ordenació del sistema financer i el cert és que, pel sector bancari, aquest desplegament, el calendari del qual es preveu en la Disposició transitòria quarta de la Llei de 1995 i que havia d'acabar precisament el 31 de desembre de 1997 coincidint amb la vigència dels pactes, ha culminat -amb una mica de retràs- amb la promulgació de la Llei de regulació del capital social mínim de les entitats bancàries de dret andorrà, de 30 de juny de 1998. Així ho reconeix no solament l'exposició de motius de la Llei sinó la carta dirigida per la Ministra de Finances, al president de l'ABA el 15 de setembre de 1998. Per tant, no es pot vàlidament defensar la plena aplicabilitat del sistema establert per l'esmentada Disposició transitòria cinquena.

Malgrat això, la representació del Govern defensa la possibilitat de, en aplicació d'allò que estableix el segon paràgraf de la Disposició comentada, exigir, l'any 1998, el complement com ho va fer, tenint en compte que malgrat les novetats legislatives hagudes, l'estructura del sistema bancari l'any 1998 i part del 1999 es mantenia invariable respecte als anys anteriors i que les circumstàncies que van motivar l'apartat segon de l'esmentada Disposició transitòria continuaven existint durant l'any 1998.

Però en realitat, tota la Disposició transitòria cinquena de la Llei d'11 de maig de 1995 va quedar implícitament sense efecte quan s'ha culminat, en la forma exposada, el desplegament normatiu del sistema bancari, per la qual cosa, posteriorment no hi ha cap norma que habiliti al Govern per liquidar, l'any 1998, el complement per compensar les desviacions previstes en uns pactes que finalitzaven l'any 1997. Al respecte és important constatar que la Disposició transitòria cinquena de la Llei d'11 de maig de 1995 només habilita al Govern per, previ informe de l'INAF i de la Comissió Superior de Finances, ajustar anualment el percentatge que s'ha d'aplicar en el càlcul de les reserves, i en aplicació d'aquesta facultat, el que podia fer el Govern era -si la Disposició transitòria hagués continuat en vigor- incrementar a l'alça el dit percentatge en lloc d'exigir els complements, precisament per garantir el rendiment i alhora mantenir estable el cost econòmic per les entitats bancàries, compensant així una eventual davallada de tipus d'interès.

En conclusió, si per una banda els acords de 1995 entre el Govern i les entitats bancàries no s'estenien a l'any 1998 sinó que finalitzaven l'any 1997 i per una altra l'any 1998 ha culminat el desplegament normatiu del sistema bancari andorrà, han quedat sense efecte les previsions de la Disposició transitòria cinquena de la Llei d'11 de maig de 1995 sobre els dipòsits de reserves en garantia i, per tant, és mancada de suport jurídic la liquidació del complement que per l'any 1998 va exigir el Govern mitjançant els actes recorreguts, la qual cosa comporta la seva anul·lació, de conformitat a l'article 49 del Codi de l'Administració.

Això determina l'estimació dels recursos d'apel·lació interposats, la revocació de la sentència del Tribunal de Batlles i el retorn de les quantitats pagades per les entitats bancàries recurrents, amb els interessos legals meritats des del moment en que es van dur a terme les transferències fins el moment en què siguin retornades les quantitats transferides.

Tercer.- No concorren causes per dur a terme un especial pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

## DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix estimar el recurs d'apel·lació conjuntament interposat per les representacions processals de B.M. S.A., B.I. S.A., B.P. S.A., B.C.A. S.A., B.A. S.A., B.R. S.A. i B.C. S.A. contra la sentència núm. 83-2000, de 30 d'octubre de 2000, dictada per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, que es revoca, i anul·lar els requeriments que en data 30 de desembre de 1998, va dur a terme la Sra. Ministra de Finances a les entitats recurrents per tal que amb valor de 31 de desembre ingressessin en el compte de l'INAF sengles quantitats en concepte de liquidació complementària, quantitats que hauran de ser retornades a les recurrents amb els interessos legals que hagin meritat des de l'ingrés fins al moment del retorn. No es fa cap pronunciament sobre el pagament de les despeses ocasionades en aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.